

Andagt fra læsepladsen Marts 2020

*Jeres fader ved, hvad I trænger til, endnu før I beder ham om det.
(Matthæusevangeliet 6,8)*

Mange folk beder meget mere, end man tror. Bøn er at bede om noget, man mangler: Liv og lykke, helbred og helhed, forståelse, overbærenhed, tilgivelse, kærlighed. Bøn er at bede om noget og siden hen måske erfare, at man ikke fik, hvad man bad om.

Hvis bøn virkelig skal batte, så gælder det om ikke at pakke sig selv og sine meninger ind – det gælder om ikke at lade som om, at man magter det her vidunderlige og skræmmende liv.

Det gælder om at turde blotte sig, give sig hen til Ham, som omslutter dig både forfra og bagfra.

Hvis bøn skal have en funktion, gælder det om at lægge pænheden af sig, for det drejer sig ikke om pæne meninger og hånden-over-dynen borgerlige dyder, når man beder.

I bønnen kæmper man både med sig selv og sin Gud. Som en anden Jakob tager man livtag med Ham i den marskandiserbutik, vi slæber rundt med på bunden af vores væsen.

I bønnen åbner man op for nogle sider af sig selv, som ingen i ens omgivelser kender, som man måske knap nok selv kender, og på den måde er bønnen fuld af mulighed for indsigt af ligeså høj karat, som den vi betaler for hos en psykiater.

I bønnen er man gennemskuet, nøjagtig som det menneske man er. Og det er godt, at der er et sted, man kan henvende sig og få at vide, at man er elsket, som den man er – at få rakt himlens overbærenhed og at tage til takke med denne gør, at man kan rejse sig igen og igen.

Uge 13 i ”Tid til eftertanke”.

Sognepræst Sidsel Keibel Blom